ISBN 978-606-757-137-0

https://editura-estfalia.ro
https://www.estfalia.ro

Sorin Cerin (n. Sorin Hodorogea) la 25 noiembrie 1963 la Baia Mare, România, este un filozof, poet, logician și eseist român, de origine balcanică și greacă.

Poezia lui Sorin Cerin este considerată o poezie filozofică existențialistă remarcabilă de către critici literari precum Alexandru Cistelecan sau Elvira Sorohan, care la rândul ei o vede, și ca o continuare a mișcării existențialiste din secolul XXI.

Gheorghe Vlăduțescu și Ion Dodu Bălan cuprind opera literară sapiențială a lui Sorin Cerin, în cadrul ei istoric, care își are rădăcinile în Orientul antic dar și în Grecia antică, despre care au scris și alți critici.

Lucrarea filosofică a lui Sorin Cerin, se concentrează pe ceea ce Sorin Cerin definește drept „coaxialism” sistemul său filozofic, (Wikipedia de limba franceză).

SORIN CERIN

INIMI DE CENUȘĂ

- Poezii filosofice -

Editura Estfalia

SORIN CERIN

INIMI DE CENUȘĂ

-Poezii filosofice

2022

Editura Estfalia

Sorin Cerin
Inimi de cenuşă – poezii filosofice

* * *
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Inimi de cenuşă : poezii filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-137-0

821.135.1
* * *

- Ediție de referință pentru uz didactic.
- Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24
- Editură acreditată DOI
- *Lucrărilor li se pot atribui identificatori digitali DOI, prin partenerul **Crossref***

ISBN 978-606-757-137-0

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- INIMI DE CENUȘĂ - Poezii filosofice

CUPRINS

SORIN CERIN
- INIMI DE CENUȘĂ - Poezii filosofice

1) Inimi de Cenușă

Riduri de femei ușoare,
au intrat în sevraj de când s-au lăsat de Speranțe,
și acum tremură nerebdătoare să le vină rândul,
la Morga Fericirilor,
de unde vor să-și ridice,
Viitorul,
ce pare a fi decedat,
din cauza unei supradoze,
de Adevăr.

Rădăcini amare de Păcate originare,
sparg valurile Vieților,
în drumul către Moarte,
al Destinului.

Aripi sleite de puterile Facerii,
se prăbușesc peste Maternitățile Cuvintelor,
sugrumându-le încă dinainte de a fi născute.

Promisiuni sterpe,
fac orice ca să poată naște măcar o singură Virgulă,
pentru a fi așezată lângă semnul de întrebare,
care suntem noi.

Amenințări gârbovite,
așteaptă să le fie eliberat locul de parcare,
pentru persoane cu handicap,
ca să coboare cât mai adânc în Sufletele noastre,
bolnave de Iubire.

Tot ce a mai rămas de spus,
Inimilor de Cenușă care am devenit,
este adresa secției de cardiologie,
a Viselor,
unicele care mai știu să se joace cu Focul,
ce ne-ar mai putea reaprinde,
Iubirea.

2) Cred

Cred,
în praful Amintirilor,
oricât de înnecăcios ar fi,
atunci când rătăcim,
pe străzile labirintice,
ale Inimilor noastre de Cenușă,
pe adresele cărora,
abia dacă se mai poate descifra,
numele Jarului,
care eram noi,
atunci când dansam,
cu Nemurirea,
îmbrățișând Focul Iubirii,
alături de care Nimeni și Nimic,
nu ar fi reușit să ne învingă,
dacă nu am fi pierdut,

și ultimul Crez,
printre Cimitirele de Cuvinte,
al căror Ger de sfârșit de Lume,
ne-a înghețat până și măduva Sângelui Speranței,
pentru totdeauna,
ce era ultimul Crez,
pe care îl mai avea Sufletul nostru,
asupra lui,
prin care ar fi reușit,
să-și achite datoria,
pe care o avea față de Timpul,
care ne vroia mereu îndatorați Morții,
pentru care eram oricum,
sortiți Singurătății,
unica ce ne putea înveșmânta Goliciunea Sufletească,
ce a mai rămas din noi,
neînmormântată.

Cred,
chiar și atunci,
când mă simt părăsit,
de mine însumi,
iar razele Luminii Divine,
mi se par a fi un Vis,
pe care aripile Îngerilor mei,
nu le mai pot atinge vreodată,
în zborul lor deasupra,
Orizontului Morții,
acestei Lumi,
al cărei Adevăr,
a ruginit într-atât de mult,

încât nu a mai rămas din el,
decât scheletul trist,
al Cuvântului Facerii,
pe fruntea căruia,
undeva-cândva,
ne dansau Speranțele Fericirii,
pe care ne-o împărtășeam,
de fiecare dată,
atunci când înotam,
în Privirile Cerului senin,
al Sufletelor noastre,
Iubire.

Cred,
numai în tine Iubire,
oricât de adânc aș cădea,
în fântâna secată,
a Florilor de Lacrimi,
uscate și părăsite,
ce nici acum,
nu par a se fi despărțit unele de altele,
fiindcă stau legate în buchetul,
pe care ți l-am dăruit,
la nașterea primului nostru Surâs,
din trupul Fericirii Gândurilor,
cărora le dăruiam,
valuri întregi din Apa Vieții,
Răsăriturilor,
atâtor și atâtor,
Planuri pe care ni le făceam,
de a rămâne împreună,
fără să știm că vom ajunge vreodată,
rezemați de stâlpii reci și indiferenți,

ai Resemnărilor acestei Existențe,
ce nu mai vor să ne lase,
să redevenim noi înșine,
vreodată.

Cred,
în Focul Sacru,
aprins de Lumina Divină,
anume pentru Privirea ta,
ca să încălzească cu flăcările lui,
Stelele Nemuririi,
ce tremură de frigul Singurătății,
undeva pe bolta,
Cuvintelor unei Iubiri,
ce-abia mai pot fi rostite,
în umbra rece a Morții,
care și le-a reamintit,
ca să le recite,
numai pentru noi,
printre Zidurile cenușii,
ale Non-Sensurilor Existenței,
ce-au fost înălțate anume,
de către Destin,
ca să nu evadăm vreodată,
din închisorile de plumb,
ale Sufletelor noastre.

Cred,
în Ochii de Cer,
ai Viitorului,
în care ne pierdem,

Menirea,
aruncată pe roata olarului,
unui Timp,
pe care-l vom implora,
să ne modeleze,
din țărâna Eternității Clipei sale,
cana de lut,
din care să ne putem bea până la capăt,
vinul Speranțelor,
ca mai apoi,
să alergăm atât de beți de ele,
încât să adormim,
pe țărmurile Cuvintelor,
până la ivirea Nemuririi,
al cărei Răsărit,
să ne lumineze Calea,
către noi înșine.

Cred,
în stropii de rouă ai Icoanelor,
Sufletelor noastre,
ce vor uda,
cu Absolutul dătător de Viață,
al Iubirii,
Nemărginirea,
care va binecuvânta,
Adevărul Absolut,
în lupta lui,
cu Deșertul arid al Morții,
săpat tot mai adânc,
în Inima de praf a Uitării,

din care un Dumnezeu inconștient,
ne-a clădit trupurile Cuvintelor,
suflând în ele,
Simțirea Durerii.

Cred,
în mugurii verdelui crud al Primăverii,
din ființele noastre transcendentale,
ce vor să-și redescopere reciproc,
Eternitatea,
pierdută printre palmele bătătorite,
de muncile Suferinței,
Absurdului și Deșertăciunii,
unei Lumi a Disperării,
din a cărei piatră rece și lipsită de simțire,
am fost obligați să ne sculptăm,
Inimile propriilor noastre Sentimente.

Cred,
în legământul făcut,
de Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
cu noi înșine,
pe drumurile prăfuite cu Zile,
ale Destinului,
care nu ne va putea îndepărta vreodată,
oricât de mult și-ar dori,
de Iubirea,
care ne va aștepta mereu,
chiar și atunci,
când vom cădea neputincioși,

la căpătâiul mormintelor,
Privirilor noastre,
din această Lume,
pe care nici unul dintre noi,
nu ne-am dorit vreodată,
să le săpăm,
în stânca tare a Singurătății,
care ne măcină mereu,
fără opirire,
până și Nesfârșirea,
Speranțelor.

Cred,
în valurile Amintirilor,
fiindcă nu am încotro,
atunci când aflu că se sparg,
fără voia lor,
de țărmurile reci și tăioase ale Uitării,
în trupul căreia ne-a fost hărăzit,
să ne trăim Disperarea,
de a ne pierde pe noi înșine,
de propriul Viitor,
ale cărui aripi zac frânte,
pe grăuntele de nisip al Clipei,
în Sufletul căreia ar fi trebuit,
să ne aflăm Eternitatea,
dacă nu ar fi fost dusă,
de vânturile Deșertăciunii,
spre Nicăieri,
odată cu Visele noastre,
pentru a clădi cu Simțirea ei,

plajele întinse ale Iluziilor Vieții și Morții,
alături de multe alte Clipe,
pe care vom păși fără niciun rost,
doar ca să ne scriem,
propriile noastre nume,
cu litere tot mai reci și tremurânde,
fără a mai fi legate vreodată între ele,
de vreo Inimă.

Cred,
în Depărtările tot mai rătăcite,
ale Speranțelor,
pe care nici unul dintre noi,
nu mai vrem să le revedem vreodată,
atât de neîmplinite,
precum au fost la tălpile Viselor noastre,
deșarte,
ce ne-au înveșmântat undeva-cândva,
Lumina Divină a Iubirii,
ce tremura de frig,
alături de pereții plini de igrazie,
ai Inimilor noastre,
pe care nu-i puteam repara,
fiindcă nu eram lăsați să o facem,
de către Non-Sensurile acestei Existențe.

Cred,
în tine Iubire,
oricâte lanțuri de plumb,
ți-au fost legate,

de către Absurdul Iluziilor acestei Lumi,
pe gleznele Viselor tale,
ce sângerează neîncetat,
cu Lumina Divină,
ce-a mai rămas neumbrită în noi,
și oricât ar fi de îndurerată,
încă mai are tăria,
să-și trimită razele Simțirii,
peste Florile de Lacrimi,
ale Dorințelor noastre,
din care am vrea să-ți clădim altar,
Iubire,
la care să ne închinăm,
așezând pe el în loc de icoane,
tot ce a mai rămas neprofanat în noi,
de Moartea,
căreia îi suntem vânduți,
de către mâna criminală,
a Creației,
Păcatelor Originare.

Cred,
în tot ce poate fi Sacru,
deși încă mai suntem striviți,
de tălpile de plumb,
ale Gândurilor noastre,
ce nu mai susțin,
Greutatea și Fermitatea,
pe care le aveau undeva-cândva,
lăsându-le să se prăbușească peste noi,
fiindcă s-au tăiat,
în cioburile Timpului,
care ni s-a spart,

atunci când a fost aruncat cu tărie,
de pe Zidurile Suferinței,
de către Răzvrătirea unei Eternități,
a Privirii,
despre care nici unul dintre noi,
nu credeam,
că poate ascunde,
în sângele fierbinte,
al menirii ei,
Iubirea,
despre care știam,
că a rămas,
înghețată la marginea de drum,
a propriului nostru Destin,
de unde nu mai avea cum să fie salvată,
vreodată.

3) Fantome de Flăcări

Amintiri ruginite,
de respirațiile Toamnelor,
ce încă aleargă,
prin Inimile noastre de Cenușă,
ca să prindă ultimul tren al Uitării,
în gara părăsită de Sentimente,
unde ne-am dat întâlnire cu Destinul,
Iubire.

Fantome de Flăcări,
dansează haotic,

cu Cimitirele de Cuvinte,
a ceea ce a fost undeva-cândva,
Focul nostru Sacru,
al Iubirii,
la Lumina căruia,
ne încălzeam Privirile,
care pe vremea aceea,
încă nu erau descompuse,
în spectrul cenușiu,
al Durerii.

4) La Sanatoriul Destinului

Zâmbete de carton,
zac pliate,
pe formele bizare ale Gândurilor,
tot mai ascuțite,
ce ne străpung cu indiferența lor,
Viitorul Nimănui,
la fereastra spartă a unor Așteptări,
ce nu va reuși să ne apere,
de Frigul care ne macină,
Zilele fără adăpost,
ale Viselor,
tot mai bolnave și triste,
internate de către Moarte,
la Sanatoriul Destinului,
acestei Lumi a Deșertăciunii.

5) Proprietar de drept

Cascade triste de Reproșuri,
cad inerte la tălpile,
Viitorului,
ce pare a nu mai avea nimic de adăugat,
Absurdului,
care l-a certat,
fiindcă a îndrăznit,
să ne arate undeva-cândva,
cum arată,
o licărire de Lumină Divină,
a Nemărginirii,
care izvora,
din Privirea unei Iubiri,
pe care nu aveam voie să o vedem vreodată,
pe tărâmul acestei Lumi,
al cărei proprietar de drept,
este Moartea.

6) Labirinturi fără margini

Lacrimile Sângelui,
unor Orizonturi pierdute,
încă își caută,
adresele pierdute,
unde să poată înnopta,
pe străzile pustii ale Speranțelor,

din trupurile cărora,
Absurdul și-a croit,
Labirinturi fără margini,
de Disperări,
ce ne sunt servite cu fast,
în Zilele fără adăpost,
ale propriilor noastre Destine.

7) Numele

Poduri ale Speranțelor suspendate,
în Inimile de Cenușă,
spulberate de Uitare,
spre Nicăieri,
bat mereu ora greșită,
în aerul înecăcios,
din piepturile Cimitirelor de Cuvinte,
pe care le rostim neîncetat Disperării,
pe care o dorim aruncată,
odată cu umbrele Pașilor,
necălcați vreodată,
de către fierul înroșit,
al Viitorului nostru,
cu ajutorul căruia ne-a însemnat Destinul,
Numele,
căzut în adâncurile fără margini,
ale Necunoscutului Absurd,
din trupul căruia am fost clădiți,

să ne conștientizăm,
Durerea,
din care să construim cărămizi,
pe care să le zidim,
în pereții închisorilor,
ce ne-au devenit,
trupurile noastre.

8) Singurătatea noastră

Ziduri de Cuvinte,
ne despart de noi înșine,
rămânând închiși,
în clepsidra Zilelor fără adăpost,
ale Inimilor de Cenușă,
care se scurg,
prin ridurile largi,
ale Orizonturilor atât de bete,
încât au uitat,
să-și potrivească ceasurile Adevărului,
după ora nouă a Primăverii,
părăsită și ea,
de către Fericirea,
pe care Destinul nu a mai suportat-o,
la casa lui,
de nisip,
spulberat spre nicăieri,
de Singurătatea noastră.

9) Reci și dizgrațioase

Promisiuni sterpe,
lâncezesc pe buzele Uitărilor,
ce uită mereu să le șteargă,
de pe frunțile Cuvintelor,
reci și dizgrațioase,
care ne înveșmântă,
cu zâmbetul lor sarcastic,
Ziua fără adăpost,
a Destinului,
înghețat și el,
de gerul sfârșitului de Lume,
din Sângele Amintirilor noastre,
arctice,
prin Inimile cărora,
bat,
vânturile distrugătoare,
ale Infernului,
ce zace în fiecare dintre noi.

10) Privirile Fericirilor

Suntem Rame de ochelari,
părăsite,
de Privirile Fericirilor,
în care am fi dorit,
undeva-cândva,
să ne înrămăm,

Iubirea,
alungată de pe țărmurile,
Destinelor noastre,
de Furtunile Non-Sensurilor Existențiale,
ce-au adus în locul ei,
Soclurile Semnelor de Întrebare,
pe care ne jucăm rolurile,
de Statui Vivante,
dăruite de Iluziile Vieții și Morții,
care ne obligă,
să ne aflăm,
propriile adăposturi de Cuvinte,
în timp ce ne poartă,
orbi de noi înșine,
pe străzile fără adrese,
ale Sufletelor.

11) Pletele Clipelor

Stropi de Cuvinte,
cad în șiroaie,
pe frunțile Lacrimilor,
din trupurile resemnate,
ale Inimilor de Cenușă,
ce bat asurzitor,
în timpanele Speranțelor,
vrând să le spargă,
Monotonia aparentă,
dăruită de Moarte,
pentru a se adăposti,

sub acoperișul ei,
de gerurile nemiloase,
ale Privirilor,
care ne spulberă,
spre Nicăieri,
pletele Clipelor,
din care mai credeam,
că vom putea împleti,
Viitorul.

12) Pe Strunele ruginite

Zori veștejiți,
în vazele ciobite ale Clipelor,
ne măsoară Timpul Nimănui,
folosind Uitarea de noi înșine,
ca etalon,
pentru a ne redescoperi,
Viitorul,
posedat de toate bolile Singurătății,
ale unui Trecut,
de care credeam că am scăpat,
și nu ne va mai cânta,
Durerea,
pe Strunele ruginite,
ale unei Speranțe,
pe care nici unul dintre noi,
nu ne-am fi dorit-o,
vreodată.

13) Se prăbușește în taină

Cai de Vise,
liberi de Păcatele Originare,
aleargă nebuni pe țărmurile Disperării,
neputând înțelege,
cum de ne-am întrupat,
într-un Destin al Nimănui.

Voci de Speranțe,
strigă răgușite,
după Orizontul,
care se prăbușește în taină,
după dorul Cerului Privirii,
unei Iubiri.

Pustiu de Cuvinte,
e tot ce a mai rămas din noi,
cei înecați,
de corvoada Zilelor fără adăpost,
ale Înțelesurilor.

14) Și-au făcut alibi

Curgem prin albii,
ce și-au făcut alibi,
din ridurile Lacrimilor,
izvorâte din Disperararea,
de a nu ne mai găsi,
vreodată,
în Privirile de oglinzi,

ale Zorilor,
pe care le spargem,
în cioburi tăioase,
ale căror trupuri de Speranțe,
rămân mereu,
odată cu noi,
cei Rătăciți de Cuvinte,
în Fântâna Zorilor,
ce se vor naște,
fără a exista vreodată,
împăcare,
cu propriul Sine,
al Deșertăciunii acestei Lumi.

15) La prima ei copilărie

Mereu neîncrezător,
Adevărul,
recrutează Zodii,
pentru a clădi din ele,
trupurile Clipelor,
unui Horoscop al Lacrimilor,
vlăguite de Iubirea,
pe care Visele,
încă o mai vând pe nimic,
Reproșurilor,
prin Târgurile de periferie ale Privirilor,
în adâncurile cărora,
ne pierdem adeseori,
Moartea,

care neastâmpărată,
aleargă spre nicăieri,
fiind încă,
la prima ei copilărie,
prin venele Cuvintelor noastre.

16) Fărâme

Credințe vlăguite de Cețurile tot mai dense,
ale Remușcărilor,
snopite în bătaie,
de către Amintirile,
ce-abia își mai pot distinge,
Trecutul încarcerat,
al Zilelor fără adăpost,
în trupurile cărora,
ne înnoptau,
Cimitirele noastre de Cuvinte,
fiindcă nu aveau unde merge,
în altă parte,
pe gerurile de sfârșit de Lume,
ale Privirilor,
ce deveneau casante,
atunci când cădeau,
surd,
pe cimentul rece și indiferent,
al Gândurilor noastre,
dezagregându-se în mii de Fărâme,
din care nu mai aveam ce să facem,
fiindcă nu puteam să reclădim nimic cu ele.

17) O nouă Dată

Am primit Suflare,
de la Apele tulburi,
ale Disperărilor,
care ne inundau Zodiile,
tot mai dărăpănate și pline de igrasie,
prin sălile de Nașteri,
ale unui Timp,
al Nimănui,
care nu știa ce caută,
printre acele Clipe,
care fără voia lor,
însemnau cu trupurile lor îndurerate,
o nouă Dată,
într-un calendar al Absurdului,
clădindu-ne inconștient,pe noi.

18) Am rămas

Foșnim,
suspinând,
sub Pașii de Cioburi,
ai Zilelor fără adăpost,
ce putrezesc,
prin Visele noastre,
Amintire,
unde am rămas doar noi,
unicele Frunze,
ce mai pot fi tăiate,

de Pustiul Privirii,
pierdut adânc,
în Inima de Cenușă,
risipită de Moarte,
pe obrajii unui Sărut,
ce acum,
este al Nimănui,
printre atâtea alte Foșnete,
ale Frunzelor ce se aștern,
la tălpile unui alt Timp,
care nu va mai fi niciodată,
al nostru,
Iubire.

19) Atât de grav

Alerg spre Nicăieri,
Iubire,
încercând să te întâlnesc,
în Eternitatea Clipei,
Simțămintelor noastre,
despre care aflu,
că s-a îmbolnăvit,
atât de grav,
încât,
Ceasul Așteptărilor,
a dus-o de urgență,
la spitalul ruinat,
al Viitorului,
ce era să se prăbușească peste noi,
dacă nu s-ar fi rezemat,

de Iluziile Vieții și Morții,
care nu au mai știut,
ce alt diagnostic să-i pună,
în afară de Absurd.

20) Prin venele Privirilor noastre de Cenușă

Rătăcim prin Urma,
Sângelui unei Clipe,
care s-a scurs,
în țărâna întrupării noastre,
unde Destinul,
sapă adânc,
Cimitire de Cuvinte,
tot mai impersonale și reci,
pe care plouă cu Patimi,
ce băltesc în gropile Amintirilor,
care se surpă surd,
în Sufletele noastre,
Iubire,
ce ai rămas a Nimănui,
după ce a fost înmormântată,
Eternitatea Clipei,
Inimii de Jar,
ce a fost stinsă,
de respirația de gheață,
a Morții,
ce se scurgea,
prin venele Privirilor noastre,
de Cenușă.

21) În Iarna de sfârșit de Lume

Risipiți,
de noi înșine,
suntem aceleași,
Frunze ruginite,
care ne hrănim,
cu Cenușa Viselor,
ce-au ars,
mocnit,
împreună,
cu mantia Iubirii,
până când n-am mai avut,
ce să purtăm,
în Iarna de sfârșit de Lume,
a Uitării,
și nici cu ce să ne încălzim,
Cuvintele,
pe care am ajuns să le îmbrăcăm,
înghețate,
pe străzile pustii,
ale Gândurilor,
Nimănui.

22) În cioburile tăioase ale Regretelor

Cristale transparente,
de Suflete,
se sparg în cioburile tăioase,

ale Regretelor,
pustii și triste,
în care ni se taie Clipele,
din care se scurge,
sângele Deșertăciunii și Absurdului,
care le-au menținut în viață,
la secția de terapie intensivă,
a Compromisurilor,
cu noi înșine,
cei resuscitați mereu,
de către Moartea,
care ne dăruiește,
a nouă porție de Timp,
al Nimănui, altcuiva,
decât al propriului nostru,
Non-Sens al Existenței.

23) Ard mereu

Ziduri ruginite de Amintiri,
ne opresc la frontiera,
dintre mine și tine,
cei roși de ceața Sentimentelor,
care începe să se risipească,
lăsând în locul ei,
seninul ucigător de Speranțe,
sub razele căruia,
nici un Vis nu mai reușește,

să îşi înfiripe,
Fericirea pierdută,
printre labirinturile amare,
ale Zorilor Nimănui,
din care ne frământăm,
aluatul noilor Suferințe,
ce se vor coace,
în cuptoarele Absurdului,
ce ard mereu,
în Inimile noastre de Cenușă.

24) Tot mai arse

Realități cu mâini murdare,
ne servesc Priviri otrăvite,
pe mesele Deșertăciunilor,
pline de resturile menajere,
ale atâtor Speranțe,
fără niciun căpătâi,
care servesc prânzul Absurdului,
la cantina Zilelor fără adăpost,
unde meniul principal,
este alcătuit,
din Frământările Suferințelor,
prăjite la Focul Așteptărilor,
tot mai arse,
în cuptoarele ruinate,
ale Inimilor noastre de Cenușă.

25) Inimile de Cenușă ale Viitorului

De fiecare dată,
vrem să credem,
că degeaba ne-a sculptat,
Dumnezeul Păcatelor Originare,
Inimile de Cenușă,
din piatra amară,
a Destinului,
fiindcă vom învinge,
în cele din urmă,
Urma Durerii,
în care am căzut,
pentru a ne întrupa Absurdul,
unui Gând al Răzbunării,
ce aparține unei Creații,
ce vrea să fie,
rugul pe care să ne mistuim,
Iubirea,
pentru a naște,
Inimile de Cenușă,
ale Viitorului,
acestei Lumi,
a Nimănui.

26) În piepturile Suferințelor noastre

Ninge cu frunzele moarte,
ale Iubirilor,
a căror Amintiri,

încă mai au tăria să foșnească,
sub tălpile tot mai grele,
ale Singurătății,
pe care ne-o îmbracă,
de fiecare dată,
Zilele fără adăpost,
atunci când ne întâlnește,
câte un Vis,
fie el oricât de firav,
ale cărui rădăcini,
s-ar putea înfiripa,
în țărâna tot mai înghețată,
a Viitorului,
Inimilor de Cenușă,
ce încă mai bat ora exactă,
în piepturile Suferințelor noastre.

27) Sufletele Iubirilor

Priviri de ceară,
se topesc haotic,
prin Urmele Trecutului,
lăsând să se înfiripe,
imaginea dezolantă,
a Singurătății,
de noi înșine.

Inimi de Cenușă,
zugrăvesc Zidurile de Plumb,
ale Pașilor tot mai nehotărâți,
care străjuiesc,
Sufletele Iubirilor,
ce ar vrea să ne curpindă,
Eternitățile Clipelor,
dar nu sunt lăsate,
de Moarte.

28) Trecutul tot mai slăbit

Șoapte încremenite,
în pustiul Negării,
își duc pe umerii,
Împotrivirilor,
Urmele de Plumb,
ale unei Iubiri,
Neînțelese.

Caravane de Clipe,
își îndreaptă spre Nicăieri,
Trecutul,
tot mai slăbit,
de boala Singurătății,
ce pare a nu se mai vindeca,
Niciodată.

29) Șuvoaie de Remușcări

Șanțuri ridate de Priviri,
zac risipite pe fețele încremenite,
ale Singurătăților,
tot mai bătrâne,
ce-și caută azil,
pe la porțile ruginite,
ale Cimitirelor noastre de Cuvinte,
care nu le înțeleg,
limbajul tot mai îndatorat,
de către Moarte,
Pustiului pierdut în noi înșine,
ce pare a nu-și mai găsi calea vreodată,
din Simțămintele,
care ne transpiră,
pe fețele Gândurilor,
în șuvoaie de Remușcări,
ce spală Cenușa,
în care ni s-au metamorfozat,
Inimile.

30) După chipul și asemănarea Singurătății

Vești obeze,
abia își mai pot duce,
corpurile pline,

de conținutul morbid,
al Așteptărilor,
Neîmplinite.

Aripi frânte,
de Vise,
fac până și Moartea,
să-și piardă elanul Creator,
de a clădi,
Mormintele Privirilor,
după chipul și asemănarea,
Singurătății,
de noi înșine.

Totul pare a nu mai avea măsură,
într-o Lume care și-a pierdut,
până și Non-Sensurile Existenței,
care o mai țineau departe,
de Absurdul,
în care și-a încarnat,
Menirea Suferinței.

31) Printre pereții reci ai catedralelor unor Vise

Zei ai Fericirii,
ajunși în sclavia,
Deșertăciunii,
cer îndurare,

unui Cer al Cuvintelor,
care nu le mai aparține,
fiindu-le vândut,
de către Moarte,
Suferinței,
pe care suntem obligați,
să o purtăm cu evlavie,
printre pereții reci ai catedralelor,
unor Vise,
de care încă mai stau atârnate,
Icoanele unor Iubiri,
care ne imploră să le luăm de acolo,
alături de noi,
dar suntem conștienți,
că nu am avea unde să le adăpostim,
în altă parte,
decât,
pe Zidurile reci,
și pline de funinginea Singurătății,
a Inimilor noastre de Cenușă.

32) Adevăratul sens al Absurdului

Așteptări de Jar,
aprind candelele Amintirilor,
care ne incendiază,
în cele din urmă Viitorul,
transformat într-un rug imens,

al Viselor,
ce ard mocnit,
iluminând cu Sufletele lor,
fața încremenită a Morții,
care abia așteaptă să se servească,
din carnea fragedă,
a trupurilor unor Speranțe,
aruncate anume în flăcările,
de sfârșit de Lume,
a Suferinței,
pentru a ne lăsa și nouă,
oasele albite ale Deșertăciunii,
ca să înțelegem,
adevăratul sens,
al Absurdului.

33) Ca să putem trăi

Alergam spre Nicăieri,
însoțiți de Moartea,
care nu vrea să se despartă de noi,
nicicum,
deși i-am promis,
că îi vom dărui,
Oglinda Spartă,
a Norocului,
degeaba,
chiar dacă i-am fi oferit,
întreaga noastră Existență,
cu toate Non-Sensurile ei,

în zadar,
rămâne nedezlipită,
de Privirile noastre,
până când,
am învățat să murim,
odată cu fiecare,
Eternitate de Clipă,
ucisă în zadar,
ca să putem trăi.

34) În fluviul de întuneric

Maluri de Compromisuri,
ne oferă Zile,
murdare, obscene, dezgustătoare,
la prețuri de Nimic,
știind că le vom primi,
în trupurile reci și stinse,
ale Inimilor noastre de Cenușă,
ce ne-au mai rămas,
pentru a ne aminti,
de Jarul unor Simțăminte,
de altădată,
înainte de a ne scufunda,
pentru totdeauna,
în fluviul de întuneric,
al Uitării.

35) Pe sub ferestrele sparte ale Adevărului

Amintiri aprinse,
încă ne luminează,
Cenușa Inimilor,
dusă de vânturile Deșertăciunii,
pe fruntea încrețită,
a unor Orizonturi,
ale Nimănui,
ce ne apasă Visele,
până când nici unele dintre ele,
nu mai reușesc,
să ajungă în Privirile goale,
ale Viitorului,
devenit atât de Pustiu,
încât nicio Clipă,
nu mai aleargă,
pe sub ferestrele sparte,
ale Adevărului,
dintre mine și tine,
Iubire.

36) Depresiile amare ale Absurdului

Rătăciți,
prin labirintul Deșertăciunii,

încă mai căutăm disperați,
Apa cristalină,
a Vieții,
unor Vise,
ce ne-a fost otrăvită,
cu Depresiile amare,
ale Absurdului,
ce ne-au fost oferite,
drept hrană spirituală,
la porțile catedralelor Suferinței,
pe care am fost obligați,
să le înălțăm,
către Cerurile Adevărurilor,
ce nu vor fi ale noastre Niciodată,
dacă nu ne vom elibera de noi înșine,
Iubind.

37) Singurătatea unui Cer al Absurdului

Orizonturi lascive,
zac tolănite,
la mesele pierzaniei,
unor Zile fără adăpost,
care-și vând trupurile pe Nimic,
Depresiilor,
tot mai violente.

Vise de Plumb,
se prăbușesc,
peste bordelurile Cuvintelor,

strivindu-le,
cu Singurătatea unui Cer,
al Absurdului.

Tarabe sărăcăcioase,
pe care mai zace,
câte o Speranță costelivă,
par a aștepta,
de dinainte de a fi Lumea,
câte o Moarte izbăvitoare,
care să le cumpere,
cele câteva Păcate Originare,
care le-au mai rămas de hrănit,
din partea unui Dumnezeu,
al Nimănui.

38) Pseudo Viață

Zâmbete depresive,
îngenunchează la căpătâiul,
Absurdului,
propriilor noastre,
Non-Sensuri ale Existenței,
din care trebuie să ne hrănim,
Suferința,
pe care o datorăm,
Morții,
pe străzile desfundate și reci,
ale Destinelor,

ce par a fi ale Nimănui,
dacă nu ne-ar obliga,
să le urmăm supuși,
Calea Deșertăciunii,
al cărei praf de Clipe ucise,
îl respirăm întreaga noastră,
Pseudo Viață,
ce nu a existat vreodată,
în ochii înlăcrimați,
ai Adevărului Absolut.

39) Nimic din Adevăr

Devenim mai umani,
doar atunci când reușim,
să-i facem pe plac,
Deșertăciunii,
cu care ne-a înzestrat Moartea,
la nașterea primului strigăt,
al Absurdului,
pe care ni l-au exclamat,
mamele Suferințelor,
în maternitățile Clipelor sordide,
care ne-au adus pe Lume.

Nimic din Adevăr,
nu ne-a fost dat să discernem,
la masa unei Vieți,
pe care doar Moartea,
o poate avea cu adevărat,
alături de noi.

40) Pe umerii Zorilor Singurătății

Rezemate,
de Zidurile Deșertăciunii,
Stelele Destinelor,
dansează împreună cu Moartea,
Valsul de sfârșit de Lume,
al Absurdului.

Bolți întregi de Păcate Originare,
își duc Anii gârboviți,
pe umerii Zorilor Singurătății,
cărora niciun Timp,
nu vrea să le întindă o mână de ajutor.

41) Durerea unei Creații a Nimănui

La început a fost Durerea,
unei Creații a Nimănui,
care s-a văzut atât de singură,
încât a avut nevoie de noi,
atunci când naviga pe marea Absurdului.

Dar nu avea cum să ne țină legați de ea,
decât prin Păcatele Originare,
care încă nu existau,
și de aceea,
le-a zămislit,
din Speranțele noastre,
de a fi iubiți.

42) Necunoscutul Zborului

Aripile de cremene,
a Speranțelor scânteiază,
atunci când se lovesc de Cerul,
Viselor noastre,
care le aprinde Simțirile,
din care adeseori se nasc,
flăcările Iubirii,
alături de care putem învinge,
Necunoscutul Zborului,
care am devenit noi înșine,
cei pierduți,
pe frunțile tot mai asudate,
ale Depărtărilor,
ce aleargă necontenit,
ca să ne regăsească,
Distanțele pierdute și arse,
din Inimile de Cenușă,
ale Pustiului,
din Cuvintele noastre.

43) Flori de Flăcări

Flori de Flăcări,
dăruite de Orizonturile Răsăriturilor,
ard Pustiurile Privirilor,

prin care rătăcim adesea,
fără o destinație anume.

Flori de Flăcări,
ne mistuie Singurătatea,
ce nu mai are nimic să ne spună,
printre gratiile Cuvintelor,
din spatele cărora ne privim,
Moartea care ne așteaptă,
Fericită,
că este împreună cu noi.

Flori de Flăcări,
se ofilesc pe Sufletele pierdute,
ale tărâmurilor întunecate,
din Inimile noastre de Cenușă,
unde încercăm să ne aflăm,
printre Non-Sensurile Existenței,
Iubirea.

44) În praful unor Înțelesuri

Zâmbete încremenite și reci,
seceră tulpini întregi de Vise,
ce zac mai apoi,
legate în grămezi de Amintiri,
pe frunțile întunecate ale Viitorului.

Clipe bolnave de Singurătate,
abia își mai târăsc Pașii,
către Catedrala Timpului,
care nu a fost niciodată al nostru,
unde sunt așteptate să moară.

Doar câteva Vorbe,
mai reușesc să-și ascundă goliciunea,
în praful unor Înțelesuri,
ale Nimănui.

45) Nu mai urcă Nimeni

Liniște,
atât de adâncă,
încât până și Nebunia,
devine o corvoadă,
a Fericirii.

Singurătate,
trecută demult de prima Tinerețe,
încă își mai așteaptă Iubirea,
pe treptele tocite,
ale Destinului,
acestei Lumi,
a Nimănui,
pe care nu mai urcă Nimeni,
de mai demult decât Vremea.

46) Treptele reci și tăioase ale Cioburilor noastre de Adevăr

Coruri de Îngeri,
ai Singurătăților,
față de noi înșine,
cântă prin catedralele Suferinței,
Psalmii unei Lumi a Deșertăciunii,
pentru a face pe plac,
Păcatelor Originare,
ce susțin pe umerii lor,
Absurdul Creației.

Genunchii însângerați ai Iubirilor,
abia se mai târăsc,
pe treptele reci și tăioase,
ale Cioburilor noastre de Adevăr,
ce nu mai pot fi rearanjate Niciodată,
într-un întreg,
așa cum au fost,
dinainte de a fi sparte.

47) Sufletele Cuvintelor

Zori reci,
zâmbesc încremeniți,
Orizonturilor încleștate,
ale Nimănui.

Furtunile Amintirilor,
strigă isteric,
printre Cioburile Liniștii sparte,
în tăișurile cărora,
pășesc apăsat,
Sufletele Cuvintelor,
care încă nu s-au născut,
să ne poată oferi,
o Cale spre noi înșine.

Doar Regretele,
au mai rămas,
să justifice Soarta,
unei Iubiri,
despre care,
niciun Surâs,
nu mai întreabă vreodată,
Iubire,
ce a trecut,
undeva-cândva,
pe acolo,
dar despre care,
Nimeni,
nu își mai amintește,
Nimic.

48) Aripă de Vânt

Remușcări sordide,
înrădăcinate în țărâna Sentimentelor,
înmuguresc,
noi Frunze ale Singurătății,
pe care nicio Iubire,

nu va mai veni să le admire vreodată,
nici în acest an,
al Absurdului.

Doar câte o Aripă de Vânt,
mai bate Pustiul,
Inimilor de Cenușă,
din Sufletele noastre,
tot mai obosite.

49) Lacrimile Cerului

Nori de Plumb,
apasă Zâmbetele,
încleștate în Vorbe tot mai goale,
peste care se pornește,
Ploaia Înțelesurilor,
unor Fulgere,
care ne aprind Pustiul,
cu Lacrimile Cerului,
ce par a locui dintotdeauna,
în Visele pierdute,
din buzunarele rupte,
ale unei Deșertăciuni,
pe tărâmurile cărora,
pare a nu se fi întâmplat Nimic,
altceva,
decât aceleași Coșmaruri banale,
ale Păcatelor Originare,
alături de care ne-am obișnuit,
să așteptăm în liniște,
Moartea salvatoare.

50) Acestea erau la modă

Cețuri dense de Amintiri,
acoperă cu Sufletele lor,
Viitorul rece și nesigur,
al Regăsirilor,
atinse fără milă,
de mucegaiul amar,
al Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le-am rostit la despărțirea,
de noi înșine,
Iubire.

Străzile pustiite,
de Singurătăți,
și-au pierdut,
până și adresele,
Lacrimilor,
care le mai spălau până acum,
Speranțele,
prăfuite și veștejite,
ce-au fost purtate,
de Iubiri,
pe vremea când acestea,
erau la modă.

51) Unica Rugăciune

Te-am așteptat Regăsire,
până când mi-am risipit,
și ultima Clipă de Vis,

primită în dar,
de la Lumina Divină,
a Iubirii.

Aripi de Îngeri,
se desprind de pe bolțile,
Cerurilor de Promisiuni,
de care erau legate până acum,
și cad adânc și surd,
în prăpastia Sufletului meu,
ce nu mai găsește Nimic,
să le spună,
în afară de Moarte,
unica Rugăciune,
ce mi-a mai rămas de trăit.

52) Cuvântul unei Iubiri

Regăsiri amare,
înmuguresc în miezul mucegăit,
al Sentimentelor,
așezate cu mărinimie,
în locurile persoanelor cu handicap grav,
fiindcă nici unele dintre ele,
nu reușesc să se deplaseze,
sau să comunice cu Sufletele noastre,
forțate la rândul lor,
să îmbrace,
Plumbul Norilor,
unui Cer al Libertății sadice,

de a ninge cu Deșertăciune,
peste fiecare petic de Lumină Divină,
al Clipelor noastre,
acoperite cu mocirla Uitării,
până când nu mai reușesc să respire,
nici măcar o singură silabă,
din Cuvântul unei Iubiri.

53) Oglinzile de Jar ale Amintirilor

Departe,
undeva în adâncurile Ființei,
știu că exiști Fericire,
încătușată cu propriile noastre Priviri,
care se descompun,
în Oglinzile de Jar ale Amintirilor,
cărora nu mai putem,
să le reproșăm nimic,
chiar dacă s-au spart,
din toate părțile Orizonturilor,
care ne-au părăsit,
fără să le dăm nicio atenție,
cu toate că ne implorau,
Timpul,
să le mai acorde un răgaz,
la flăcările căruia,
să-și mai încălzească,
tălpile degerate ale Sentimentelor,
obligate mai apoi,

să fie amputate,
de către Uitare.

54) Dintr-o Întâmplare

Ne prăbușim,
în golurile Vorbelor,
tot mai adânci și reci,
unde nu mai întâlnim,
nici măcar un singur Înțeles,
care să aparțină,
vreunei Iubiri,
ajunse acolo,
dintr-o Întâmplare Întâmplătoare,
sau Neîntâmplătoare,
cine mai poate ști,
câte astfel de șanse,
ar mai exista înșirate,
la brățările strălucitoare,
ale Non-Sensurilor Existenței,
stăpânite de către Moartea,
care nu le lasă să alerge,
Nicăieri în altă parte,
decât în spațiul delimitat strict,
de către Cimitirele de Cuvinte,
printre care trăim,
cu voia sau fără voia,
noastră.

55) Emoții de Fum

Zile de asfalt,
întunecate și reci,
primesc în Amintirile de Plumb,
Urmele noastre pierdute,
pe care Nimeni,
nu le va mai reîntâlni vreodată,
în Privirile transformate,
în Lumânări stinse,
ale unor Lacrimi de Ceară,
de către Singurătatea,
care aleargă prin praful înecăcios și negru,
al arderilor propriilor noastre Promisiuni,
ale căror Emoții de Fum,
încă se mai ridică,
din adâncurile întunecate,
ale Inimilor noastre de Cenușă,
unicele ce au mai rămas,
din Jarul Cuvintelor,
care ne încălzea undeva-cândva,
Iubirea.

56) Nu știu de ce te chem

Nu știu de ce te chem,
pe aripile Orizonturilor,
scăldate în Lumina Divină,
a Privirii tale,

în care mă pierd,
Iubire.

Nu știu de ce te chem,
chiar dacă,
Ploile de Foc,
ale Inimilor noastre s-au stins,
lăsând în locul lor,
Cenușa unor Amintiri,
dusă de Vânturile reci ale Uitării.

Nu știu de ce te chem,
până dincolo,
de Ființa Adevărului Absolut,
în care respiram împreună,
undeva-cândva,
Nemurirea unei Lumi,
numai a noastre.

Nu știu de ce te chem,
pe aripile Perfecțiunii unor Simțăminte,
alături de care zburam Împreună,
purtând la piept fiecare,
câte o Jumătate,
din Steaua Iubirii,
Jumătăți pe care le-am pierdut,
atunci când am alunecat,
în brațele Non-Sensurilor Existenței,
fiind găsite mai apoi,
de către Moartea,
care ne-a promis că ni le va înapoia,

dacă vom fi de acord,
să ne despărțim de noi înșine.

De atunci suntem două Fantome,
nedespărțite,
de această Lume.

57) Ploaia de Vise a unui Sărut

Distanțe de Foc,
ard Amintirile,
pe rugurile Zilelor de Carton,
ale Destinelor.

Mirosuri primăvăratice,
de muguri nedesfrunziți,
se pierd în tăriile unor Ceruri,
ale Cimitirelor noastre de Cuvinte,
în care tocmai ne-am înmormântat,
Iubirea.

Speranțe descompuse,
lasă la iveală,
oasele albite ale Dorințelor,
care le-au generat,
undeva-cândva,
când eram Împreună,
sub Ploaia de Vise,
a unui Sărut,

pe care nu l-am înțeles,
cu adevărat,
Niciodată.

58) În urma propriului nostru Trecut

Orgolii pătate,
de sângele Viselor ucise,
cu tăișurile Înțelesurilor neacceptate,
de către coamele cailor liberi,
ale Remușcărilor,
ce aleargă într-un galop nebun,
către noi înșine,
cei rămași,
în urma propriului nostru,
Trecut,
pe care am vrea să-l resuscităm,
din adâncurile pierdute,
ale propriilor Ființe,
dar în zadar.

59) Ne este imposibil

Oricât de mult ne-am dori,
să redevenim noi cei de dinainte,

de a fi Lumea,
Cimitirelor de Cuvinte,
ne este imposibil,
să ne dezgropăm,
din mormintele Amintirilor,
Ființa Iubirii,
pe care ne-a cerut-o Moartea,
pentru totdeauna,
la altarul,
Privirilor noastre reci și pierdute,
ce-abia mai reușeau să se sprijine,
de umerii abătuți,
ai Orizonturilor unor Sentimente,
pe care le-am vândut,
mai demult decât Vremea,
la taraba propriilor noastre,
Iluzii ale Vieții,
ca să ne cumpărăm în locul lor,
noi Înțelesuri,
despre care nici unul nu credeam,
că pot suspina,
cu Lacrimi de Cer,
care vor spăla,
Cenușa Inimilor,
ce au uitat de noi înșine,
dezvelind Piatra Amintirii,
din care undeva-cândva,
ne-am sculptat,
propria noastră Regăsire de Sine.

60) Rolul Vieții

Reclame reci și inexpresive,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
rătăcesc prin Vitrinele,
unde am rămas,
doar noi și Iubirea,
unicele Statui Vivante,
ce trebuie să ne jucăm,
Rolul Vieții,
de pe scena Binelui și Răului,
al cărei scenariu este scris,
de către Moartea,
care are puterea,
să ne scoată din scenă oricând,
despărțindu-ne pentru totdeauna,
dacă nu ne dăruim Sufletele,
Teatrului Absurd,
al acestei Lumi,
a Nimănui.

Nimic din tot ceea ce credem,
că Există,
nu face parte din noi,
ci doar din Moartea,
în Oglinda căreia ne privim,
Deșertăciunea.

61) Sunt făcute anume

Aglomerațiile Inimilor de Cenușă,
se răsfiră pe străzile,
Sufletelor de Plumb,
ale Zilelor fără adăpost,
ce traversează prin locurile nepermise,
ale zebrelor,
Binelui și Răului,
Viața și Moartea.

Resturile menajere,
ale Vorbelor Goale,
sunt aruncate haotic,
pe fețele încremenite,
ale Privirilor pierdute,
din spatele porților grele de plumb,
ale Înțelesurilor,
ce par că sunt făcute anume,
să nu se deschidă vreodată.

62) Câine vagabond

Reproșuri obosite,
abia își mai duc Depărtările,
din care au sosit,
Amintirile,

să ne arate,
care este diferența de opinie,
dintre noi,
și Moarte.

Vești ruginite,
abia acum sunt despachetate,
de către Absurd,
pe mesele Onomasticilor,
care par a fi fost,
mai demult decât Vremea.

Destinul a ajuns,
un câine vagabond,
înfometat și trist,
ce-abia își mai duce,
Respirația degerată,
pe străzile Vieților noastre.

63) Speranțele falsificate

Lumini pierdute,
printre petele de culoare ale înserărilor,
ce se aștern tăcute și triste,
pe Orizonturile Inimilor de Cenușă,
din piepturile Amintirilor.

Priviri ce nu știu încotro să meargă,
nu fiindcă nu le-a învățat Nimeni,
vreodată acest lucru,
ci pentru că cețurile dense ale Adevărurilor,
le interzic,
să se mai îndrepte,
către Speranțele falsificate,
de către Moartea,
ce vrea să țină,
în mâinile sale reci,
frâiele Destinelor,
ce par a arde,
de la febra Iubirii.

64) Nu ți-am spus niciodată

Nu ți-am spus niciodată,
că Iubirea este o Simțire,
înainte de a fi o Religie,
la care să ne închinăm,
genunchii Inimilor,
ce ard instantaneu,
după Adevărul ei Absolut.

Nu ți-am spus niciodată,
cât de nepregătiți,
am fost atunci,

când am început să ne ardem,
cu Focul Sacru al Iubirii,
ce era prea aproape de noi înșine,
și nici unul,
nu știam că doar Sentimentele,
pe care încă nu le cunoșteam îndeajuns,
ne pot feri de flăcările lui,
care au început să ne mistuie,
Inimile,
ce au devenit,
de Cenușă.

Nu ți-am spus niciodată,
câte prăpastii de Vise,
ne despart de fiecare dată,
atunci când alegem să urmăm,
Calea către noi înșine,
iar punțile Surprizelor,
pe care le întâlnim adeseori,
au fost clădite anume pentru noi,
de către Cimitirele de Cuvinte,
ale Deșertăciunii.

Nu ți-am spus niciodată,
câte Primăveri își duc Moartea,
pe umerii propriilor muguri de Adevăr,
și câte Rugăminți,
rămân pe străzile pustii,
ale Sufletelor noastre,
doar pentru ca Destinul,
să-și îndeplinească datoria,
față de Absurd.

65) Ningea cu Zori

Te așteptam,
în Ploaia de Vise,
a Mugurilor de Primăvară,
ce înfloreau,
în Sufletele Speranțelor,
pentru a ți-i dărui,
în buchete de Adevăr,
la ferestrele deschise,
ale Inimilor noastre de Jar.

Ningea cu Zori,
peste Viitorul nesățios,
de a te întâlni,
la porțile deschise,
ale Destinului meu,
care s-a pregătit,
ca pentru o mare Sărbătoare,
știind că vei veni,
să-mi luminezi,
Moartea,
pentru care m-am născut,
ca să te pot întâlni.

66) În glastra Ochilor pierduți ai Cerului

Flori de Fericire,
putrezite și ofilite,

în glastra Ochilor pierduți ai Cerului,
unor Cimitire de Cuvinte,
primim în dar,
de la Apusurile însângerate cu Amintiri,
ale Destinului.

Regrete târzii,
înmuguresc înghețate,
pe terasele vagaboande ale Privirilor,
care ne înconjoară,
pe străzile pustii,
tot mai indiferente,
ce trec pe lângă Eternitatea Clipei,
de parcă n-am fi existat niciodată,
alături de ea.

67) Lumânările Veștilor

Valuri de Lumină Divină,
ne inundă Eternitatea Viselor,
ale căror țărmuri de Amintiri,
se pierd în ceața densă,
a Cuvintelor noastre fără adăpost,
care ne fac comunicarea imposibilă.

Lacrimi de Ceară,
ne topesc Lumânările Veștilor,

puse să ardă,
atât pentru Speranțele Vii,
cât și pentru cele Moarte,
din Biserica Iubirii,
lăsând în urma lor,
Norii de Plumb ai Singurătății,
de noi înșine.

68) În toamna Înțelesurilor unei Iubiri ruginite

Așteptări ninse cu Regrete,
în toamna Înțelesurilor,
unei Iubiri ruginite,
ale cărei Pași foșnesc,
printre frunzele îngălbenite de Vreme,
ale Amintirilor,
la cumpăna cărora,
ne-am dat întâlnire,
cu Viitorul Nimănui,
care ne-a oferit,
de cum ne-a văzut,
o porție mare de Clipe înghețate,
ca să le putem simți gustul inconfundabil,
de Moarte,
în frigul de sfârșit de Lume,
de pe buzele Speranțelor,
care nu mai avea ce să ne spună vreodată.

69) Personajele unor Iubiri

Vise îngenuncheate,
prin Vitrinele Regretelor,
zac neîmplinite și triste,
știind că urmează,
să-și joace cât de curând,
rolurile tot mai vulgare,
de Statui Vivante,
ale propriilor noastre Destine,
unde sunt obligate,
să interpreteze,
personajele unor Iubiri,
tot mai străine și reci,
față de noi,
și oricât de mult și-ar dori,
să reaprindă Focurile Sacre,
ce ardeau undeva-cândva,
prin venele Iubirilor,
nu vor reuși niciodată,
cu Inimile noastre de Cenușă,
ce par a se fi stins,
mai demult decât Vremea.

70) Să învățăm să iubim sau să murim?

Nimeni nu va reuși vreodată,
să-i răspundă Destinului,
dacă ar trebui mai întâi de toate,

să învățăm să iubim,
sau să murim?,
pe tărâmurile prăfuite cu Deșertăciune,
ale acestei Lumi,
care în cele din urmă,
dovedește că nu poate aparține Nimănui.

Nicio floare,
nu va reuși să înmugurească,
în Ochii de Cer ai Primăverii,
fără ca să fie dăruită,
de către Non-Sensurile,
acestei Existențe,
Morții.

71) Deasupra Cerului Vorbelor goale

Zile încărunțite,
de bruma Amintirilor,
aleargă printre Inimile de Cenușă,
ale venelor pustii și reci,
prin care ni se scurg Clipele,
atâtor Non-Sensuri ale Existenței,
încât am putea clădi cu ele,
turnuri de veghe,
care să sfideze înălțimile Absurdului,

pe treptele cărora să urcăm,
până deasupra Cerului Vorbelor goale,
ce ni se încâlcesc,
în jurul Pașilor împotmoliți,
ai Regretelor.

72) Zâmbetele amare ale diminețilo̦r

Zori ciobiți de Remușcări,
își poartă cu sfială toartele decolorate,
ale Amintirilor,
de care ne prindem,
Zâmbetele amare ale diminețilo̦r,
Singurătății,
printre gratiile cărora,
mai reușim,
să alergăm după câte o rază de Durere,
vie, sfredelitoare și tăcută,
care ne amintește că totuși existăm,
ca Statui Vivante ale Nimănui,
prin Vitrinele Deșertăciunilor,
a căror proprietară,
este Moartea.

73) Ne-am născut Vii

Întâlniri de taină,
asezonate cu Speranțe vulcanice,
din lava cărora,
ne aprindem Sentimentele,
ce ne hrănesc Orizonturile Viselor,
cu Focul Sacru al Adevărului,
care luminează Întunericul,
adânc și rece,
al Morții,
în care ne-am născut,
Vii,
pentru a Iubi,
alături de Lumina Divină,
care ne înveșmântă,
ca un scut protector,
Eternitatea Clipei,
în care putem să ne refugiem,
de fiecare dată când nu mai vrem,
să respirăm Absurdul și Deșertăciunea,
acestei Lumi.

74) Străzile Șanselor

Orgolii tulburi,
scot la iveală,

tăcerile reci ale adâncurilor,
din Ființa,
Deșertăciunii și Absurdului,
cu nume de Moarte,
căreia îi datorăm,
întreaga noastră Naștere,
unde am strigat pentru întâia oară,
Durerea acestei Lumi,
ce avea să ne înveșmânte,
cu Străzile Șanselor ei,
pustii și întunecate,
pe care locuiesc,
Adresele Cuvintelor înghețate,
pe buzele cărora este mereu frig,
iar noi suntem obligați,
să le rostim ca atare.

75) La masa Zorilor răvășiți de Singurătate

Promisiuni încâlcite,
în sângele Apusurilor,
de pe buzele Viselor deșarte,
care au plătit fără voia lor,
datoriile reci și întunecate,
ale Morții,
ce ne-a născut,

să putem simți,
în locul ei,
cu adevărat,
Iubirea,
care este cel mai delicios desert,
gustat vreodată de Moarte,
pe care îl servește de fiecare dată,
alături de Absurd și Deșertăciune,
la masa Zorilor răvășiți de Singurătate,
a Non-Sensurilor Existenței.

76) Iubirea pierdută a Sfinților unei Morți

Credințe absurde,
cu părul Viitorului încâlcit,
nu-și găsesc mai demult decât Vremea,
un Pieptene al Adevărului,
care să îl descâlcească,
dintre ramele Icoanelor,
Vieților noastre,
pe care le-am atârnat,
pe Zidurile care ne despart de noi înșine,
din Catedralele Cuvintelor,
tot mai ruinate,
ce așteaptă să le reînvie,
odată pentru totdeauna,
Iubirea pierdută,

a Sfinților unei Morți,
ce a fost atât de crudă până acum,
cu Destinele noastre.

77) Atunci când învățăm cum să murim Iubind?

Nici una dintre Toate,
Non-Sensurile acestei Existențe,
care sunt propriile noastre Destine,
nu a reușit să ne spună vreodată,
de ce am fost născuți,
atât de Vii,
de către Moarte?,
doar pentru a reuși,
să iubim și să suferim,
în locul ei?,
fiind incapabilă de toate acestea?,
sau poate,
pentru a-i adora chipul,
atunci când învățăm cum să murim,
Iubind?

SORIN CERIN
- INIMI DE CENUȘĂ - Poezii filosofice

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ. dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr. 11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag. 16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se

angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc., etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

SORIN CERIN
- INIMI DE CENUȘĂ - Poezii filosofice

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof. univ. dr. Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, și publicat în România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9, (237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic!) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a

poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existentialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe

aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a

sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în

termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra

degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei*şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”*percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei?” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi

accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana: "**Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevaruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."
- **Prof. univ. dr. Theodor Codreanu:** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof. univ. dr. Ioan Holban:** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică

pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan:** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof. univ. dr. Mircea Muthu:** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra

spartă" a timpului, este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce – de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof. univ. dr. Cornel Ungureanu:** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof. univ. dr. Ion Vlad:** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala, reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii, revolta, nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII, topos al indoielilor, al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului; poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism. E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ. dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi. Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu. Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se

sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -, naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr. Călin Teutişan:** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof. univ. dr. Cornel Moraru:** "Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof. univ. dr. Ovidiu Moceanu:** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala

existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

- **Prof. univ. dr. Dumitru Chioaru:** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof. univ. dr. Ştefan Borbély:** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu:** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73). Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag. 81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"

SORIN CERIN
- INIMI DE CENUȘĂ - Poezii filosofice

- **Marian Odangiu:** “Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp!), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane… Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene. În volumul Politice, la extrema lui H. R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”… Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată DOI:
https://www.doi.org/

Editura Estfalia - recunoscută CNCSIS:
https://uefiscdi.gov.ro/UserFiles/File/Daniela/edituri_recunoscute.pdf

Editura Estfalia - acreditată CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2017/10/anexa-ordin-6.129_2016-standarde-minimale_0.pdf

tel.: 0726.604.986
0726.637.669